

private gjort. I en Række Virksomheder har Arbejderne kunnet faa Overarbejde og derved større Fortjeneste end under normale Forhold. Jeg kender tilfældigvis en stor Virksomhed, som i Aar i Modsætning til tidligere Aar har kunnet give Arbejde Dag ud og Dag ind, og dér er Arbejderne utilbøjelige til at paatage sig Overarbejde og Søndagsarbejde, hvilket Arbejde lønnes ganske særlig godt. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, hvad der har staaet i Bladene for faa Dage siden, at Tschaikowskys Opera ikke kan blive opført paa det kongelige Teater, fordi der mangler Skrædersvende til at sy Kostumerne. Men sikkert er det, at det har været muligt at give meget Arbejde til Mænd og til Kvinder, og dette har været et uvurderligt Gode, thi det har selvfølgelig bidraget til, at Dyrtiden i store Kredse har trykket langt mindre, end man paa Forhaand maatte befrygte. Man kan derfor sige, at en almindelig Nød er der ikke til Stede. I saa Tilfælde vilde det heller ikke godt kunne tænkes, at Fornøjeselslivet og vel at mærke for de forskelligste Befolkningslag kunde trives saa godt, som det gør. Og saa vilde det heller ikke kunne tænkes, at 100 Murersvende ikke vil arbejde paa Christiansborg, skønt de to Gange er dømte for at have nedlagt Arbejdet med Urette, og det af den Grund, at de finder, at en Minimalløn af 90 Øre i Timen, hvilket med 9 Timers Arbejdsdag bliver 8 Kr. daglig, er urimelig lidt. Som man kan læse i „Social-Demokraten“ for i Gaar, er en Betaling af 8 Kr. om Dagen noget, der ligger langt under det, de ellers kan faa, og de er ikke sikre paa, at de ved dette Arbejde og med denne Minimalløn kan drive den daglige Indtægt meget højt op over disse 8 Kr. Dette vilde jo være ganske utænkeligt, naar der i Samfundet var en almindelig Nød.

Men der er store Kredse, hvor Forholdene trykker haardt, og hvor der er Nød til Stede. Det gælder den indkaldte, der rives bort fra den Forretning, hvor han er den eneste virksomme, og hvis Trivsel beror paa hans Tilstedeværelse. Det gælder en Masse smaahandlende, Syersker, Smaamestre, fastlønnede Folk med smaa Indtægter. Det gælder Pensionister og alderdomsunderstøttede, som ingen Mulighed har for at forøge deres Indtægter; det gælder fattige Enker med Børn. Her er der Nød til Stede. Men det maa paaskønnes, at man i høj Grad er kommet den gifte ubemidlede indkaldte til Hjælp. Har han f. Eks. Kone og 4 Børn, faar hans Familie her i Hovedstadens Kommuner ca.

70 Kr. om Maaneden, dertil Huslejhjælp indtil et Beløb af 20 Kr. maanedlig, hvortil yderligere kan komme Brændselshjælp op til en halv Snes Kroner, det bliver altsaa henimod 100 Kr. om Maaneden. Jeg tror ikke, der er noget andet Land, hvor man stiller sig saa kulant overfor den indkaldte som i Danmark. Alligevel er det selvfølgelig, at der med de Priser, vi har, er Smalhans i mange af disse Hjem, og det staar, som sagt, smaat til i en stor Kreds af de Hjem, som jeg nævnedes for lidt siden, altsaa ikke mindst hos de gifte indkaldte, hvis Virksomhed lammes. Der blev saa ogsaa trindt omkring i Landet, vel egentlig i alle Kommuner, truffet Foranstaltninger til at hjælpe, og her i Hovedstaden stræbte man efter at hjælpe, hvor det tiltrængtes, med de Penge, der kom ind ved Centralkomiteen af 1914. Denne Støtte blev ydet inde i selve København gennem Understøttelsesforeningen og Menighedsplejerne og blev ydet paa meget forskellig Maade i Form af Penge, Husleje, Penge til at indløse Tøj og Naturalier. Gennem Menighedsplejerne har det navnlig været Brød, Mælk og den Slags Ting, man ydede, og gennem de Midler, som Menighedsplejerne selv tilvejebragte paa sædvanlig Maade, søgte man at skaffe Midler til Husleje, Brændsel og saadant. Desuden satte Centralkomiteen en Bespising i Gang her, hvor Københavns Kommune raader over Køkkener og hvad dertil hører. Derved er det blevet muligt sidste Vinter at uddele ca. 425,000 Portioner i Løbet af ca. 170 Dage, det er 2,300 Portioner daglig, altsaa en Portion pr. 200 Indvaanere, og der er udleveret, siges det mig, saa mange Portioner, som der overhovedet er krævet.

Naar det saaledes har vist sig, at man har kunnet afbøde — eller Forholdene selv har kunnet afbøde — Dyrtidens Ulemper, ligger det selvfølgelig i den store Virksomhed, som det har været muligt at stille paa Benene. Men en ny Vinter forestaar, og hvad den kan bringe, er det ganske umuligt i Øjeblikket at vide noget om, mén man kan sige, at der i dette Øjeblik Gud ske Lov ikke findes Tilstande, som nødvendiggør saadanne Omkalfatringer, som tilsigtes ved visse Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag. Der er visse Steder, som er et ganske fint Barometer for, hvorvidt der i Samfundet, navnlig i en stor By, er Nød til Stede eller ej, og det er meddelt mig fra kompetent Side, at det er paafaldende, saa ringe Udslag der i dette Øjeblik er af en Nødstilstand. Men jeg gentager, der er